

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Fremskridtspartiet fortsætter kampen for at få indkomstskatten helt fjernet. Indtil dette lykkes, medvirker vi til de forbedringer, som kan gennemføres i det nuværende folketing. Derfor fremsættes nærværende forslag til ændringer i et system, som vi selvsagt hellere ville afskaffe helt.

Forslaget angår to forskellige problemkredse:

A. En liberaliseret adgang til frigivelse af investeringsfonds- og etableringskontomidler (§§ 1-3).

B. En begrænsning af den skattevæsenet tilkomende modregningsret m.v. (§ 4).

Bemærkninger til lovforslagets enkelte paragraffer

Til §§ 1-3

Da de pågældende regeringer i 1957 og 1965 foreslog indførelsen af henholdsvis investeringsfonde og etableringskonti, var man embedsmands- overforsigtig ved tilrettelæggelsen af meget snævre spændetøjer for, hvordan disse nye retsinstitutter kunne benyttes.

De stramme frigørelsesregler, der blev gennemført dengang, har i princippet været gældende lige siden.

I al fald under 1980ernes forhold – privatøkonomisk som samfundsøkonomisk – er restriktionerne grundløse og foreslås derfor ophævet ved nærværende forslag.

Hvad det privatøkonomiske angår, har mange henlagt i forventning til, at den videre udvikling ville blive, som de såkaldt ansvarlige politikere foregølede befolkningen, og ikke, at økonomien ville blive så elendig og trøstesløs, som resultatet nu er blevet af de samme politikeres gerninger.

Samfundsøkonomisk er der et behov for at få brugt pengene. Anvendes de ikke direkte til, at den skattepligtige opretter eller udvider virksomhed, men til forbrug, er det lige så godt. Set fra samfundets side er det ligegyldigt, om man etablerer en marcipanbrødfabrik eller køber så mange marcipanbrød, at Anthon Berg m.fl. må udvide.

Derfor fjerner § 1 hidtidige indskrænkninger i kontohaverens ret til selv at råde frit over sine egne penge alene med den modifikation – jfr. §§ 2-4 – som følger af, at det ved henlæggelsen i sin tid udskudte mellemværende med skattevæsenet nu må klares.

Som nævnt i § 3 foretrækker forslagsstillerne som den enkleste løsning, at dette ordnes ved en indtægtsføring i det år, hvori ophævelsen foregår. For skatteyderne vil det typisk være billigere, end at indtægten forhøjes i de henlæggelsesår, hvor fradrag for skatten er opnået. Man kunne derfor overveje, om der i det mindste skulle svares en strafrente til udligning af, at fradragsfordelen er opnået adskillige år, før skattepligtvirkningen indtræder. Når forslagsstillerne besvarer dette spørgsmål med et nej, beror det først og fremmest i samfundets interesse i den foreliggende konjunktursituation at få rensset ud i de investeringsfonds og etableringskonti, der henstår under helt andre forudsætninger end dem, der var gældende ved henlæggelsen.

Mange af dem, der nu ophæver deres investeringsfonds m.v., vil i ophævelsesåret have negativ skattepligtig indkomst – også når indtægtsføringen i medfør af § 3 sidste led er taget i betragtning. De vil så umiddelbart kunne få udbetalt beløbet hos skattevæsenet i medfør af kildeskattelovens almindelige refusionsregler. Særlig almindeligt vil dette selvsagt være for de indskud, der har bundet 100 pct. af fradragsbeløbet (etableringsfondskontoinvestorer og ikke-regnskabsførende investeringsfondshenlæggere). De få selskabsskattepligtige, der må forventes at benytte sig af den foreslåede ordning, må vente med tilbagebetaling, til deres skat – der jo beregnes bagud – har kunnet opgøres.

Da nærværende lovforslag ikke går ud på at ophæve én eneste bestemmelse i investeringsfonds- eller etableringskonti-loven, vil den, der har henlagt midlerne i tillid til gældende lov, fortsat kunne benytte denne – hvad enten pengene anvendes til afskrivningsberettigede investeringer eller man foretrækker at lade sig særbeskatte, fordi man ikke